

Poveste despre “AZI”

Dunare

Se-apropia să bată iar ceasul de păcate,
Uitat încă de alții, neregăsit de mine,
Mă pregăteam să plec din nou, ca după Graal,
Să mai dezgrop din vechi o altă amintire.

Prin frunze plopilor leneși jucau lumini uscate,
De-aiurea adunate de prin ferești târzii,
Vibrând ca nerăbdarea a celui ce așteaptă
O umbră-n noaptea lungă a străzilor pustii.

Mă stânjenea tăcerea din gândurile mele,
Chemările ce sec mureau fără urmări,
De parcă dinspre mine se tot năștea nimicul
Și se cerea plecarea pe alte noi cărări.

Se cheamă că pleca-voi, așa cum am mai fost
Pe-un drum ce s-o întinde spre umbra altor seri
Plătind o datorie ce-o am ca orișicare:
De-a nu trăi un “azi” din zilele de ieri